

LBRIS

We know
books

ALEXANDRA NICULESCU

LIOR



EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2024

Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul
Bibliotecii Naționale a României.

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Această carte nu poate fi reprodusă parțial sau total,
prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice alt mijloc,
fără permisiunea în scris a Editurii pentru Artă și Literatură.

Copyright © Alexandra Niculescu, 2024
Toate drepturile rezervate

Editor: Violeta Borzea
Redactor: Odilia Roșianu
Copertă: Loredana Dumitru

ISBN 978-630-6635-18-4

Îmi place Bolsonaro. E și o rubrică într-un ziar străin, se cheamă *Ultima nebunie a lui Bolsonaro*, mă amuză, chiar le face tipul, mereu calcă pe bec și nu se lasă, mi-e drag de el, are carismă, are tupeu, e tare, ce să mai. Iubita mea e fată drăguță și se pricepe la câteva chestii bine de tot, deci cam de asta m-am lăsat târât aici, la Complex, să pun o cărămidă solidă la baza relației noastre, s-o fac să funcționeze, să pricep cum trebuie să fiu și să gândesc ca lumea. Ce spune ea e corect și ce spun eu e greșit, pam-pam, cartonaș, avertisment: nimeni nu spune asta, Oscar, ești dus? Ce-i cu tine? Nu poți să crezi așa ceva, nimeni normal nu zice că-i place Bolsonaro. Ea mi-a făcut valiza – o fac pentru binele tău, să nu-ți mai fie frică să recunoști că ești vinovat, să dai poate cu pumnii într-o pernă, să mă suni noaptea să-mi ceri iertare, nu mie, de fapt, ci umanității, și să-ți revii, asta vrem, da, scumpule?

OK, sigur, of, a venit până aici, la Complex, să se asigure că intru unde trebuie, și nu în vreun bar de lângă, și că mă

Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul
Bibliotecii Naționale a României.

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Această carte nu poate fi reprodusă parțial sau total,
prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice alt mijloc,
fără permisiunea în scris a Editurii pentru Artă și Literatură.

Copyright © Alexandra Niculescu, 2024
Toate drepturile rezervate

Editor: Violeta Borzea
Redactor: Odilia Roșianu
Copertă: Loredana Dumitru

ISBN 978-630-6635-18-4

mi place Bolsonaro. E și o rubrică într-un ziar străin, se cheamă *Ultima nebunie a lui Bolsonaro*, mă amuză, chiar le face tipul, mereu calcă pe bec și nu se lasă, mi-e drag de el, are carismă, are tupeu, e tare, ce să mai. Iubita mea e fată drăguță și se pricepe la câteva chestii bine de tot, deci cam de asta m-am lăsat târât aici, la Complex, să pun o cărămidă solidă la baza relației noastre, s-o fac să funcționeze, să pricep cum trebuie să fiu și să gândesc ca lumea. Ce spune ea e corect și ce spun eu e greșit, pam-pam, cartonaș, avertisment: nimeni nu spune asta, Oscar, ești dus? Ce-i cu tine? Nu poți să crezi așa ceva, nimeni normal nu zice că-i place Bolsonaro. Ea mi-a făcut valiza – o fac pentru binele tău, să nu-ți mai fie frică să recunoști că ești vinovat, să dai poate cu pumnii într-o pernă, să mă suni noaptea să-mi ceri iertare, nu mie, de fapt, ci umanității, și să-ți revii, asta vrem, da, scumpule?

OK, sigur, of, a venit până aici, la Complex, să se asigure că intru unde trebuie, și nu în vreun bar de lângă, și că mă

pun pe tratat. Am fost ultimul client înainte să se-ntâmple ce s-a-ntâmplat.

Problema e că tot îmi place Bolsonaro. De ce? Pentru că e acolo unde e, pentru că a reușit, i-a fraierit pe toți, i-a convingi, ce-a făcut nu contează, toată planeta râde, poate, de el, îl acuză, îl arată cu degetul, cu pumnul, cu ce se poate, dar el încă are zâmbetul ăla de Hollywood. Ce-mi mai place de el!

Mai spun și alte lucruri care o scot din sărite pe iubita mea: și Erdoğan îmi place, nu la fel de mult, pentru că nu e la fel de arătos, dar să ții discursurile alea căroră nu le găsesc greșeală în logică, și mai ales expresia feței lui, n-ai cum să zici că nu inspiră încredere, mie îmi inspiră că e om serios care știe ce face. Ridurile lui, astea sunt punctul forte, îmi spun că omul s-a consumat ca să aibă puterea. Aude asta iubita mea, tună și fulgeră: dar de Aslı Erdoğan ai auzit, Oscar? Știi cât a suferit și cum a trebuit să fugă din țară și toate procesele care i s-au intentat doar pentru că a vrut să vorbească despre ce se întâmplă în Turcia? Ridic din umeri, e ridicolă expresia aia din filme atunci când el îi spune ei: ești și mai frumoasă când ești furioasă. De unde, pe mine mă bagă-n sperieți: bulbucă ochii a mea și se încruntă cât poate, face gura mare și țipă, bietele mele urechi, de ce să îndure ele furia femeii, chiar nu e frumoasă deloc, mai ales când se nimerește să fie și nearanjată, cu părul zburlit pe cap, mai ceva ca un caniș, și cu o urmă zdravănă de somn pe obraz, ce-i frumos aici? Dintr-odată pare mai bătrână cu totul și nu mă dau în vânt după tipele care țipă la mine ca la un copil mic. Noroc că e mai mereu

într-un tricou mulat, asta mă relaxează un pic, chiar dacă se vede că transpiră la subraț.

Și încă țipetele astea nu sunt nimic față de ce-a făcut pentru că am râs de mișcarea aia, #metoo. Cum să nu râd când citesc pe net ceva care începe cu #? Asta e o chestie pe care am învățat-o la muzică în clasa a cincea, diez și bemol, le știam, domne, puțini băieți rețineau tâmpenii d-astea. La ce-o să ne folosească diezul și bemolul ăsta, doamnă? Întrebam toți. Și uite acum, după atâția ani, e plin internetul de #. Cum să nu râd? #metoo se ține strâns de mână cu sor-sa: *no means no*. Haide, măi, păi dacă n-aș ști eu câte femei mi-au zis no – mă rog, pe românește, nu –, și de fapt trăgeau de mine. ăsta-i adevărul, aruncă nu-ul doar ca să pară interesante, să poți să apreciezi virtutea lor, una pur și simplă era cățărata cu totul pe mine și mă despuia ca pe o păpușă și striga: nu, nu, măi, Oscar, stai, că am prieten, și mai desfăcea ce putea. Eu spun ce s-a întâmplat. Dar iubita mea sensibilă s-a jelit zile întregi că porcule, că denaturatule, că ce ești tu? Că violatorule, că de ce trebuia eu să te iubesc pe tine, că rușine să-ți fie. Îmi țiuiau urechile, iar săptămâna următoare, într-o seară, tot ea a-nceput să mă lingă și să mă pupe.

Și dacă asta ar fi fost tot, dar nu, pedepsit pentru orice: mergem pe stradă, ne plimbăm de mână, cum îi place ei, pentru că e obsedată de chestia asta: n-o țin de mână înseamnă că n-o mai iubesc, cum ieșim din casă: ia-mă de mână, cum o las puțin, să-mi închid haina sau să mă scarpin pe ceafă, aud: määâna, parcă nu știe să meargă pe

stradă decât lipită de mâna mea și totuși treizeci de ani s-a plimbat fără mâna mea, iar când iese singură merge bine-mersi, deci e cam exagerată pretenția ei, dar n-am ce face și uneori chiar e bine să ții ceva mic și călduț, doar să nu mă zgârie cu inelele ei sau cu vreo unghie. Așa, mergem, și s-a întâmplat să treacă unul și eu să zic: uite-o cioară. Să vezi ce s-a atacat, s-a oprit, s-a întors spre mine, cu fața schimonosită, deci iar nu era frumoasă, și pentru că nu voia să-și strice imaginea și să țipe la mine pe stradă a încercat să-mi transmită tot din privire, urât se mai uita, și din strânsul mâinii, pentru că nu-mi dădea drumul nici în toiul muștrului, are o forță când mă strânge, asta îmi place, dar nu-i zic, o las să creadă că mă pedepsește, chiar mă excită, dacă i-aș zice, m-ar face pervers. Am zis sincer: era o glumă, măi, nu poate omul să mai glumească? Dar nu și nu, că ce glumă e asta, că mie mi-ar conveni să mă strige lumea cioară? Că ce-aș simți? N-am strigat, omul n-a auzit, a trecut mai departe, am văzut atâtea în filme, în comedii unde oamenii spun de toate fără cenzură, acolo, da, libertate, a fost fără să gândesc, dragă, ce-are a face cu realitatea? Și chiar era o pasăre în fața noastră, la ea mă refeream, nu la ce crezi tu.

Era august când Nastasia a văzut prima dată Complexul. Parcă era o pasarelă, a spus cineva care venea din sens opus. Aici oamenii respectau regulile mașinilor: unii pe dreapta, alții pe stânga, era largă pasarela din pădure, pe jos strălucea piatră cubică șlefuită așa tare încât îi făcea pe unii să alunece și să-i treacă toate transpirațiile, să uite de ce erau aici și să privească în toate părțile, să-i cunoască rapid pe martorii alunecării lor.

Nastasia mergea cu familia: mamă-soțul mamei, tată-iubită, soră-prieten, și tot întreba: sigur avem voie să ne plimbăm pe-aici, adică dacă nu stăm în Complex și nu urmăm vreo procedură? Sunt mulți care mișună pe-aici, dragă, e liber pentru toată lumea, doar accesul la izvoare e pe bază de legitimație sau, mă rog, card sau ce e, i-a răspuns prietenul surorii. Și ce-i pe cardul ăla? au vrut să știe Nastasia și sor-sa.

Bătea soarele printre copaci direct pe pietrele lucioase și Nastasiei îi plăcea să se oprească din când în când și să

simtă cum îi pătrunde prin bluză și păr și blugi. Prietenul surorii se oprea de fiecare dată când voia să explice un lucru ca lumea, ca și cum atunci când mergi și vorbești sau ascuți nu poți să fii sută la sută atent, dar odată ce spui stop, popas, toate urechile se ciulesc, așa că s-a oprit. Nastasia voia să afle explicația, dar tocmai văzuse primul izvor: ca să ajungă la el, trebuia să iasă de pe pasarelă, să coboare treptele, să meargă câțiva metri pe o punte mai îngustă, să mai coboare niște scări, să treacă de o ușă de sticlă unde o angajată aștepta, și pe urmă să se apropie de un robinet unde ajungea lichidul direct de la izvor.

Până acum nu dăduse niciodată importanță sticlelor, chiar spunea sticlă de sticlă sau de plastic, mare chestie, dar astea făceau parte dintr-un ritual: fiecare izvor avea altă nuanță de sticlă, și altă muzică, asta a spus-o tot prietenul surorii, înainte, în mașină, și atunci nu-l băgase în seamă, dar acum un client era lângă robinet, stătea pe vine și ținea o sticlă ca cele de lapte de demult, ca formă, doar că era mai îngustă, aurie transparentă și se umplea încet.

Informații minime, nu-i mare lucru, ca peste tot: nume, data nașterii, zodia, înălțimea, greutatea, studii, ocupație, dacă ești căsătorit sau nu. În timp ce explica, bărbatul nu privea pe nimeni, se uita undeva în sus, spre vârful unui copac și încerca să-și amintească tot ce trebuia. Ce mai era? Ce ți s-a prescris, de fapt cred că și sticlele sunt în funcție de asta, nu sunt sigur, și cine a prescris lichidul, care de fapt se numește *lior*, și emoția, normal, ca să verifici imediat angajata că ai venit la izvorul potrivit. *Lior* i-au

zis ei, pentru că trebuia să poarte un nume, cum spunea poetul, mai știi și eu, e din ebraică și parcă înseamnă ceva *gen lumină pentru mine*. Își cam schimbă culoarea lichidul ăsta din izvoare și am înțeles că toți sunt hipnotizați de melodiile care se aud, pentru că nimeni nu identifică de unde vine muzica.

Nu se vedea clar izvorul de unde clientul își umpluse sticla aurie, așa că Nastasia a insistat: nu putem să intrăm doar să vedem mai de aproape? Să miroșim, așa, ca o vizită, dacă nu e nimeni?

Ceilalți au râs și și-au reluat mersul, de parcă toți știau că e o glumă. Nu e voie, e destul că ne lasă pe aici. Miroși tot ce vrei, cum crezi că miroase? Nu știi, dar poate se simte ceva lângă izvor și e muzică. Dacă ești curioasă, i-a strigat maică-sa – pentru că tocmai trecea un avion foarte jos – te înregistrezi și te cazezi aici, dar tu n-ai nicio problemă, nu? Ce problemă să aibă? a răspuns taică-su.

Treceau familii cu câte doi și trei copii care țopăiau în fața părinților. Nastasiei nu prea-i venea să mai întrebe ceva, i se părea că toți știi tot în afară de ea, doar ea n-avea niciodată habar de cum se întâmplă lucrurile, așa era și la școală, când nu se explica deloc o lecție și pe urmă se presupunea că ea trebuie s-o știe, așa că nu punea întrebări ca să nu se facă de râs. A luat-o pe sor-sa de braț și au mers mai încet decât ceilalți. I-a șoptit ca să fie sigură că nu mai aude nimeni dintre cei de față: există pe undeva o listă cu ce se rezolvă aici sau cum? Cealaltă a bufnit în râs și a zis tare: Nastasia vrea să știe ce emoții se tratează aici. Maică-sa i-a

strigat, deși nu mai trecea niciun avion: toate, dragă, toate, dar tu n-ai nicio nevoie.

E un loc frumos, plăcut, a spus Nastasia, adică unde mai există așa o pasarelă cu ecou, care să fie îmbibată în soare?

Drumul o cotea lin când spre stânga, când spre dreapta, apăreau alți curioși care nu știau prea bine ce se întâmplă, dar ceva intuiau, le răspundeau scurt și ambiguu copiilor, îi îndemneau să respire aerul proaspăt, și trăgeau cu ochiul spre ușa de sticlă ce ducea la câte un izvor.

Nu credeam că există așa ceva la noi în țară, adică n-am mai auzit de un Complex din ăsta, pare totul așa calm, nu știi, a șoptit Nastasia. Cineva se pregătea să dea o replică, mai citise despre stațiuni din astea, dar s-au oprit să-l privească pe bărbatul care i-a depășit în fugă și a cotit la stânga. Cum vedea pe cineva alergând, impulsul Nastasiei era să se ia după el, să afle de ce fuge așa, unde vrea să ajungă, dar acum nu era singură, așa că a așteptat să vadă ce fac ceilalți. Voia să audă cuvintele ei din gura altcuiva și sor-sa a fost prima care nu s-a abținut: unde aleargă așa? Ai văzut cum ținea sticla? Se grăbea omul la izvor. Dar de ce să te grăbești? E cu programare sau cu oră sau cum? Dacă trece ora, nu mai ai voie să-ți iei liorul ăsta sau ce? a insistat ea, dar n-a răspuns nimeni, doar au ridicat din umeri și au mers mai departe, cu pas vioi, până au cotit și ei la stânga.

Trei femei veneau din față, aveau peste cincizeci de ani, fiecare purta câte o vestă peste bluză, erau solide, cu păr

scurt și adidași cu talpă groasă, care le înălța câțiva centimetri, iar asta le binedispunea. Una dintre ele a făcut prima remarcă: la nevastă-sa nu s-ar grăbi așa, dar să-și umple sticla aia, sigur, a spus, și aștepta râsul prietenelor care însemna așa e, iar ai zis-o, și mai aștepta o remarcă din partea grupului Nastasiei, care se nimerise în față. Avea experiență femeia la aruncat replici care aduceau aprecierea necunoscuților, uneori ajunsese chiar la amiciții cu cei pe care-i prindea în jurul ei atunci când avea ceva de spus, și acum tatăl fetelor a răspuns: de nevastă a fugit la izvoarele astea. Pentru o clipă, femeii i-au strălucit ochii, poate tocmai atunci ajunsese raza de soare care se juca prin pădure și sărea de pe frunze pe oameni. Au răs toate trei, le săltau vestele și ar fi vrut să se dezvolte puțin gluma, să se continue cumva dialogul, dar Nastasia i-a împins de la spate să meargă mai repede.

Mai știi magazinul ăla de mirese de pe bulevard? a întrebat-o pe sor-sa. L-au închis, știam că n-o să reziste, pentru că nici nu schimbaseră ușile, erau alea de la începuturi, vechi și rigide, doar vânzătoarea era mișto. Venea mereu dichisită și nici ea nu suporta să stea în magazin, toată ziua era pe banca din față, picior peste picior, în pantalonii ei din piele, și vorbea la telefon. Mereu ne întrebam ce poate să vorbească toată ziua la telefon. Au răs doar ele două și atunci au ajuns la izvorul spre care alergase bărbatul și s-au oprit toți să se uite, să examineze și să gândească. Era geamul, era angajata care verifica mereu cardurile, și mai departe se auzea și se vedea liorul curgând, iar bărbatul